

dertil, at vi ere saa lykkelige at have en Erfaring at se tilbage til. Vi have haft to civile Forsvarsministre før, det ærede Medlem er den tredje — jeg springer Grev Holstein over, for det var jo kun for visse Dage, og han var nærmest Statist. Men lad os tage det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og gaa tilbage til 1899. Da udtalte dette ærede Medlem: det er fuldstændig galt, naar Højre fortæller Befolkningen, at vi skulle forsvare vor Neutralitet; vi kunne slet ikke forsvare vor Neutralitet; alt, hvad vi kunne, er at konstatere Neutraliteten, og for at gøre det, skulle vi indrette vort Forsvar paa en saadan Maade, at f. Eks. ikke en Haandfuld Folk eller et enkelt Skib kan slaa os til Jorden. Saa blev det ærede Medlem Forsvarsminister, og det blev ham, der nu har gennemført Forsvarslovene. Se saa nu, hvad det er for et Apparat, han har sat i Bevægelse, for at vi ikke skulle kunne slaas til Jorden af en Haandfuld Folk eller et enkelt Skib. Han bruger en aarlig Bevilling paa lidt over 3 Mill. Kr. paa det ordinære Budget og 31½ Mill. Kr. ekstraordinært. Og hvad den næste Forsvarsminister angaar, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), saa er det bekendt nok, at ingen i tidligere Tider har ivret mere mod Militærudgifter og uproduktive Udgifter end netop det ærede Medlem, og det er det ærede Medlem, der mest afgørende har udtalt sig mod Københavns Befæstning, idet han har stemplet den som landsskadelig. Men da det ærede Medlem blev Forsvarsminister og kom under sagkyndig Paavirkning, viste den opdragende Magt sig, og han erklærede, at Københavns Sikring ved Befæstningsanlæg mod Landsiden var en Betingelse for Neutraliteten, en Nødvendighed for, at vi ikke skulde beskyldes for at føre Præferencepolitik.

Saaledes er det gaaet de to tidligere Forsvarsministre, saaledes vil det gaa det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Jeg nærer ikke den allerringeste Tvivl herom, og jeg skal sige det ærede Medlem derfor. Fordi intet af de tre Partier nogen Sinde har haft en saglig Anskuelse om Forsvars-sagen, men alle tre kun have haft en politisk Anskuelse. Derfor, naar deres respektive Førere kom til Magten og forandrede Anskuelse, saa forandrede Partierne ogsaa Anskuelse. Saaledes har det været, og saaledes vil det blive. Ved et Vælgermøde, der gik forud for den 25. Maj, og som blev afholdt af det ærede

Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), blev der sagt til denne af hans Modkandidat, at hvis Socialisterne kom til Roret, og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds blev Krigsminister, vilde han blive forsvarsvenlig, ligesom alle de andre havde været det tidligere. Det tror jeg ogsaa paa.

Jeg betragter det som en stor Ulykke, at vi ikke ved Forhandlingerne om Forsvarssagen kom til en saadan Afgørelse, at vi fik et virkeligt Forsvar. Jeg betragter det som en Ulykke, fordi Følgen deraf er, at den langvarige, opslidende Kæmp, som blev ført alt for længe, vil vedblive. Men ikke mindre er det en Ulykke, fordi vi trænge til at faa den Tryghedsfølelse, der affødes derigennem, at man har Bevidstheden om, at man har gjort, hvad man menneskeligt evner for at sikre Fædrelandets Fremtid. Naar dette ikke lykkedes, er det efter min Formening ikke, fordi det ikke kunde lykkes. Der var en Vej, ad hvilken det havde været muligt, men det var Udviklingen, der gjorde, at vi i hvert Fald ikke kom til en Løsning, der var bedre end den, vi fik. De tre Medlemmer, som Højre satte ind i Udvalget, førte Forhandlingerne paa en saadan Maade, at enhver kunde tage og føle paa, at de førte dem politisk med det bestemte Formaal at stille sig saa velvilligt som muligt overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) for derigennem at faa ham og hans Parti til at slutte sig til en forsvarlig Ordning. Man kan ikke bebrejde dem, at de gjorde det, men sikkert nok er det, at det ikke i fjerneste Henseende førte til noget som helst Resultat. De Ændringer, som bleve stillede op ved anden Behandling, bleve ikke tiltraadte paa et eneste Omraade af det ærede Medlem fra Ringkøbing. Jo mere Velvillie der blev vist ham, des stejlere holdt han paa sit Standpunkt.

Se vi samtidig paa den Maade, hvorpaa den daværende Forsvarsminister (N. Neergaard) førte Forhandlingen, saa havde han jo allerede i Februar Maaned, da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) rejste Modstand, erklæret, at han af yderste Evne vilde søge at gennemføre Forsvarssagen, men paa samme Tid vilde han ikke mindre søge at holde Vestre samlet. Men at opnaa begge de to Ting var umuligt. Det kunde ikke gaa. Jeg skal villig erkende, at det var den tidligere Forsvarsministers Ønske at komme til en virkelig Løsning. Men det var umuligt, naar man stadig vilde stræbe